

[Miljøministeren]

Dette vil imidlertid næppe være tilstrækkeligt. Jeg tror, der er behov for at regulere antallet af både, eventuelt også fordelingen på udlejere, og for at fastsætte bestemmelser om færdslen på bredderne.

Der er ikke i dag hjemmel til at foretage disse reguleringer generelt. En række større søer er i offentligt eje, og en regulering her kan foretages på dette grundlag; men eksempelvis på Gudenåen, hvor behovet er mest akut, kan en regulering kun gennemføres, hvis der gennem en lovændring skabes hjemmel hertil.

Jeg har derfor stillet et ændringsforslag til naturfredningslovens § 60 a, hvorefter miljøministeren får hjemmel til efter anmodning fra vedkommende amtsråd at fastsætte regler om regulering af almenhedens brug af vandløb og søer til ikke-erhvervsmæssig sejlads. Jeg har i bemærkningerne til forslaget nævnt, at bredejernes og lokalbefolkningens interesse i bådehold vil blive tilgodeset, og jeg har endvidere nævnt, at det af kontrolmæssige grunde kan blive nødvendigt at registrere bådene og at fastsætte regler for udlejningsvirksomheden.

Jeg har fundet det hensigtsmæssigt, at initiativet til en sådan regulering kommer fra amtsrådet, som efter lovforslaget vil komme til at varetage fredningsplanlægningen, og som har tæt berøring med de lokale forhold.

Som bekendt er naturfredningsloven endnu ikke færdigbehandlet, men det er mit håb, at dette ændringsforslag vil blive vedtaget, således at vi får mulighed for at foretage en fornuftig regulering under hensyntagen både til naturbeskyttelsesinteresserne, til de rekreative interesser og til bredejerne.

Til miljøministeren (14/4 78) af:

Ernst Schmidt (FP):

»Hvad er begrundelsen for, at der i naturfredningsloven kan fastlægges helt eksakte byggelinier, mens man i by- og landzoneloven, der i vidt omfang skal tilgodese samme formål, ikke som udgangspunkt entydigt har defineret begrebet »enligt beliggende ejendomme«, og medfører denne manglende præcisering ikke vilkårlighed og forskellighed i administrationen af loven landet over?«

(Spm. nr. 676).

Begrundelse.

Spørgsmålet er stillet i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. 617, hvori ministeren oplyser, at en ejendom, der over jorden kan karakteriseres som enligt beliggende, ændres til at høre til en bymæssig bebyggelse, når man bevæger sig ned under jorden. Det er spørgerens opfattelse, at denne begrebsforvirring og manglende konsekvens i lovgivningen giver befolkningen et berettiget indtryk af lovjaskeri og er med til helt unødvendigt at lægge en i øvrigt i mange henseender begrundet lovgivning for had.

Det er ligeledes spørgerens opfattelse, at begrebet »enligt beliggende ejendomme« i medfør af by- og landzoneloven som udgangspunkt uden vanskelighed kunne have været defineret som byggelinierne i naturfredningsloven. Som forholdene er nu, skabes der irritation og forvirring i befolkningen på grund af vilkårlighed og forskellighed.

Besvarelse (25/4 78):

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Naturfredningslovens bygge- og beskyttelseslinier er fastlagt med henblik på at beskytte landskabelige og rekreative værdier såsom skove, vandløb, søer og strande. Beskyttelseslinien omkring jordfaste fortidsminder er fastsat med henblik på beskyttelsen af fortidsmindet.

Fredningsnævnenes tilladelse kræves derfor til ethvert byggeri m. v. inden for disse linier. Miljøministeren kan dog bestemme, at bygge- og beskyttelseslinierne – bortset fra beskyttelseslinien omkring jordfaste fortidsminder – ikke skal gælde for et bestemt område. Denne hjemmel udnyttedes i vidt omfang i forbindelse med den nærmere planlægning af områder ved inddragelse i byzone eller sommerhusområde, når planlægningen skønnes at tage de fornødne landskabelige og for vejbyggelinien vedkommende miljømæssige hensyn.

By- og landzoneloven varetager ikke alene landskabelige og rekreative hensyn, selv om disse er nævnt i formålsparagraffen.

By- og landzoneloven skal først og fremmest sikre en planmæssig bebyggelse med henblik på en økonomisk hensigtsmæssig investering i bygge- og bymodning og bidrage til, at der til hver en tid findes et passende udbud af bygge- og bymodnet jord.

[Miljøministeren]

Der findes ikke regler om afstande i by- og landzoneloven. Dette hænger bl. a. sammen med, at udlæg af byzoner og zonetovsdispensationer er led i en arealplanlægning regionalt og lokalt.

Der er ved lovens gennemførelse lagt vægt på, at der ved zonetovstilladelse tages hensyn til forholdene i det enkelte område, og at der hverken kan eller skal være ensartethed landet over.

Formålet med afstandsbestemmelserne i naturfredningsloven og bestemmelserne i by- og landzoneloven, der skal hindre bebyggelse i det åbne land, er ikke sammenfaldende. Da zonetovens hovedformål er at sikre, at bebyggelse først og fremmest sker dér, hvor det er planlagt, vil det hverken være muligt eller ønskeligt ved administrationen af tilladelser i henhold til zonetovet at lægge vægt på afstanden til eventuel anden bebyggelse.

Til *socialministeren* (17/4 78) af:

Thorndahl (FP):

»Vil ministeren forklare, hvorfor man i dag kan tale om mangel på børnehavepædagoger, samtidig med at pædagogernes faglige organisationer uafsladelig taler om nedskæringspolitik med betydelig arbejdsløshed inden for dette område til følge?«

(Spm. nr. 678).

Begrundelse.

En væsentlig del af vore børnehavepædagoger og deres interesseorganisationer har gennem årene ført en voldsom og egoistisk kamp for personlig vindings skyld, en kamp, hvorunder pædagogerne ofte bruger vore mindreårige som rambukke for at forbedre egne sociale vilkår og for at gøre eget arbejde lettere end andres.

Det er derfor af værdi at styrke de positive og samfundsmæssigt loyale pædagoger for at udbygge den gensidige tillid mellem forældre og daginstitutioner.

Det vil derfor være et skridt i den retning, hvis ministeren gennem besvarelse af det stillede spørgsmål kan afdække en del af den manipulation, det offentlige samt de negative pædagoger fører sig frem med.

Besvarelse (26/4 78):

Socialministeren (Eva Gredal):

Af mit svar af 2. februar 1978 på spørgsmål nr. 396 fra Ingolf Knudsen, der havde stillet et tilsvarende spørgsmål, fremgik det, at af 7 af de større arbejdsformidlingskontorer, som arbejdsdirektoratet ved den lejlighed havde indhentet oplysninger fra, havde de 4 ikke problemer med at skaffe ledige pædagoger til børnehaveklasse og daginstitutioner, medens der i Frederiksborg amt, Århus amt samt hovedstadsområdet havde vist sig visse problemer.

Da det af opgørelsen fra Københavnsområdet i januar 1978 fremgik, at der var ca. 100 ubesatte pædagogpladser (daginstitutionensområdet) samtidig med, at der var anmeldt 500 ledige pædagoger, bad arbejdsministeriet arbejdsdirektoratet om at undersøge baggrunden herfor samt om at overveje, hvorledes antallet af ubesatte pladser kan nedbringes.

Ifølge de seneste oplysninger pr. 29. marts 1978 var der i hele landet 2.414 ledige uddannede såvel som uuddannede medarbejdere på daginstitutionensområdet med ret til dagpenge. Af disse udgjorde pædagogmedhjælperne, der ikke umiddelbart kan besætte ledige pædagogstillinger, størstedelen. Efter det oplyste var mere end halvdelen af de registrerede ledige deltidsbeskæftigede med adgang til at oppebære supplerende dagpenge. Disse deltidsbeskæftigede er forpligtet til at tage fuldtidsarbejde, hvis det tilbydes. De kan imidlertid ikke uden varsel anvises til kortvarige vikariater, herunder navnlig sygevikariater.

Der kan således på dette område opstå akutte problemer, særlig i hovedstadsområdet, hvor der for tiden ikke til arbejdsformidlingen er anmeldt ledige uddannede pædagoger. AF-kontoret i København har i øvrigt truffet aftale med Københavns kommune om en mere tilfredsstillende anmeldelse af ordrer, hvorefter ferie- og barselvikariater samt faste job i fremtiden vil blive anmeldt i så god tid, at kollision med formidling af sygevikariaterne så vidt muligt undgås.

En lignende ordning søges via kommunen truffet med de private daginstitutioner. Arbejdsdirektoratet har i øvrigt over for arbejdsministeriet oplyst, at man vil foranledige, at tilbud om faste stillinger inden for hovedstadsområdet tilgår det øvrige lands arbejdsformidlingskontorer, således at dér tilmeldte pædagoger hurtigt kan blive oriente-

[Socialministeren]

ret om stillingstilbud med henblik på, at den konstaterede skævhed mellem hovedstadsområdet og provinsen, hvad angår udbuddet af ledige stillinger og arbejdsløse pædagogiske medarbejdere, kan rettes op.

Det må antages, at disse foranstaltninger kan bidrage til at nedbringe antallet af ledige pædagoger og samtidig udfylde behovet for pædagoger i de områder, hvor der i øjeblikket er en vis mangel.

Til *udenrigsministeren* (18/4 78) af:

Jørgen Junior (FP):

»Er det ministerens opfattelse, ligesom det er EF-Kommissionens, at en udvidelse af Fællesskabet med de 3 nye ansøgerlande kan klares for en årlig udgift for de nuværende 9 EF-lande på 6 milliarder kroner?«

(Spm. nr. 680).

Begrundelse.

Oplysningerne fra den endnu ikke offentliggjorte redegørelse fra EF-Kommissionen kan umiddelbart synes uacceptable nok i sig selv, men må vel alligevel tages som udtryk for en måske ganske betydelig undervurdering, hvis de mange forskelligartede problemer, der vil opstå ved udvidelsen, lægges sammen. Såfremt ministeren derfor ud over at kommentere det konkrete tal vil give sin vurdering af de mere specifikke forhold, der påvirkes ved udvidelsen, vil grundlaget for den videre debat være betydelig bedre, end den er i dag.

Det kan synes tidligt at stille nærværende spørgsmål, da beslutnings- og vurderingsgrundlaget selvsagt endnu ikke foreligger konkret. Imidlertid har jeg forstået på udtalelser fra ministeren, at forhandlingerne med Grækenland allerede er så langt fremme, at disse må forventes afsluttet allerede i år. Dette er på sin vis forbavsende, idet der jo, i hvert tilfælde hvad angår Grækenland, i så fald må foreligge alle de nødvendige konsekvensanalyser.

I svaret bedes ministeren derfor oplyse om konsekvenserne landevis ved optagelsen af de 3 lande hver for sig, idet jeg fuldstændig kan acceptere, at de foreliggende analyser vedr. Spanien og Portugal er mindre præcise, end hvad tilfældet er vedr. Grækenland.

På trods af at det er et ret omfattende spørgsmål, der i hvert tilfælde forudsætter et resumé, der i sit sammendrag anskueliggør konsekvenserne ved udvidelsen, skal jeg udbede mig ikke kun at få ministerens vurdering af helhedskonsekvensen for EF, men også vurderingen for Danmark i særdeleshed. Her tænkes bl. a. på de konsekvenser, der kan tænkes af det store antal arbejdssøgende, der vil blive tilført Fællesskabet, samt på konsekvenserne af, at landbrugsordningerne kan forventes udvidet med sydeuropæiske produkter til ugunst for rentabiliteten ved produktionen af danske varer.

Jeg imødeser svaret med interesse, idet dette bør kunne danne grundlag for den nødvendige debat om fordele og ulemper ved udvidelsen af EF med de 3 ansøgerlande.

Besvarelse (27/4 78):

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Kommissionens meddelelse om dens »samlede overvejelser vedrørende udvidelsesproblemerne« vil blive genstand for en foreløbig drøftelse på rådsmødet (udenrigsministre) den 2. maj. Der er ikke tale om et forslag fra Kommissionen, og der skal derfor ikke træffes beslutninger på mødet.

Meddelelsen indeholder ikke talmæssige angivelser. De finansielle konsekvenser afhænger i vidt omfang af de beslutninger, som måtte blive truffet i forbindelse med den fremtidige udformning af EF-samarbejdet i lys af udvidelsen.

Det er derfor ikke muligt nu at sige noget konkret om de finansielle konsekvenser af udvidelsen. Regeringen vil imidlertid løbende orientere folketingets markedsudvalg med henblik på formulering af dansk stillingtagen, når konkrete forslag foreligger fra Kommissionen.

Til *socialministeren* (18/4 78) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan har antallet af støttepædagogstillinger udviklet sig i de sidste fem år, og hvilke forskellige består der i lønforhold, statsrefusionsregler og andre vilkår mellem støttepædagogstillinger og de almindelige børnepædagoger?«

(Spm. nr. 682).

[Glistrup]

Begrundelse.

Baggrunden for spørgsmålet er, at forretningsfører Leif Andersen, Den forebyggende Børneforsørgs Arbejdsløshedskasse, udtaler til Berlingske Tidende for den 16. april 1978: Mange af de besparelser, som politikerne ønskede gennemført i 1976, er slugt af f. eks. et stigende antal støttepædagoger. Støttepædagoger ansættes til at tage sig af børn, f. eks. handicappede, der har behov for en særlig støtte. Disse pædagoger er en økonomisk fordel for kommunerne, fordi staten giver større tilskud til dem end til en almindelig pædagog.

*Besvarelse (26/4 78):***Socialministeren (Eva Gredal):**

Det er fra socialstyrelsen oplyst, at der ikke foreligger materiale til belysning af antallet af støttepædagoger forud for den 1. april 1976, men at det må antages, at der har været tale om et ret ringe antal, og at der allerede skete en væsentlig stigning i antallet fra 1975-76 til 1976-77.

På finanslovskonto § 15.4.30.51.07., der omfatter udgifter i forbindelse med henstillinger og pålæg efter bistandslovens § 33, stk. 1, nr. 1, afholdes udgifter til støttepædagoger, kostskoleophold, hjælp til eget værelse m. v.

I 1976 udgjorde udgiften på kontoen ca. 67 mill. kr. (svarende til ca. 77 mill. kr. i 1978-priser), i 1977 ca. 94 mill. kr. (svarende til ca. 98 mill. kr. i 1978-priser), og i 1978 skønnes udgiften at ville blive ca. 104 mill. kr.

Det skønnes sandsynligt, at en del af stigningen i disse udgifter vedrører støttepædagoger.

Det er ikke muligt at give et nøjagtigt tal for støttepædagoger, der første gang er søgt opgjort ved ressourcetællingen januar 1978.

Materialet ligger i Danmarks Statistik og er endnu ikke færdigbearbejdet.

Vedrørende aflønningen af støttepædagoger har Kommunernes Landsforening oplyst, at der foreligger et protokollat, der knytter sig til den mellem BUPL og Kommunernes Landsforening indgåede almindelige lønoverenskomst. Efter dette protokollat aflønnes en støttepædagog med assistentløn + særligt tillæg 600 kr. med sædvanligt procenttillæg

+ handicaptillæg 120 kr. med sædvanligt procenttillæg om året.

For så vidt angår spørgsmålet om forskel i den statslige refusion afholdes lønudgifter til almindeligt personale i en daginstitution over institutionens drift. Af disse udgifter refunderer staten inden for visse maksimumsgrænser 50 pct. af den del af udgiften, der ikke dækkes ved forældrebetaling.

Støttepædagoger ansættes af kommunen som bistand til det pågældende barns forældre. Udgiften, der ikke vedrører daginstitutionens drift, afholdes af kommunen i medfør af bistandslovens § 46, stk. 2.

Refusion ydes i disse tilfælde af staten med 50 pct. svarende til den almindelige statsrefusion af kommunale bistandsudgifter.

Til *udenrigsministeren (18/4 78)* af:**Alice Hedegaard (DR):**

»Kan ministeren oplyse, om danske statsborgere over skatten, f. eks. via den statsstøttede Europabevægelse i Danmark eller via EF-Kommisionens herværende propaganda-kontor, medfinansierer den allerede fra starten tilsyneladende velkonsoliderede nye organisation Europæisk Samling?«

(Spm. nr. 683).

Begrundelse.

Den nye organisation Europæisk Samling har allerede fra starten kunnet etablere en utvivlsomt kostbar bladudgivelse foruden omfattende propagandafremstød over for mange befolkningskredse og igennem mange media.

At organisationen propaganderer aldeles ensidigt for EF-medlemskabets velsignelser og for, at vi bevæger os videre mod en europæisk union, lader utvivlsomt mange danske ligegyldige, men ligegyldigt er det langt fra, om de gennem skatteopkrævningen direkte eller indirekte påtvinges en medfinansiering af denne virksomhed, der i henseende til alsidighed og objektivitet mangler de elementære forudsætninger for at kunne kaldes oplysende.

*Besvarelse (26/4 78):***Udenrigsministeren (K. B. Andersen):**

[Udenrigsministeren]

Organisationen Europæisk Samling modtager ikke statstilskud.

Skulle organisationen fremkomme med en ansøgning om tilskud, forudsætter en imødekommelse heraf, at der på sædvanlig vis tilvejebringes hjemmel herfor på finanslov eller tillægsbevillingslov.

Til de konkrete spørgsmål kan jeg svare, at Europabevægelsen i Danmark har oplyst, at den ikke yder tilskud til organisationen Europæisk Samling. For så vidt angår EF-Kommissionen administrerer denne selv sit informationsbudget inden for den vedtagne beløbsramme. Jeg kan oplyse, at der ikke på EFs budget er nævnt bevillinger til støtte til Europæisk Samling.

Til *indenrigsministeren* (19/4 78) af:

Arentoft (FP):

»Vil ministeren foranledige officielle udtalelser fra danske edb-eksperter og Danmarks Statistik på spørgsmålet om, at det teknisk er muligt, og menneskeligt det eneste rigtige, at nøjes med at benytte de første seks samt det sidste ciffer i CPR-numre (fødselsdata og køn) ved kommunernes indberetninger til statistisk bearbejdning af sociale ydelser?«
(Spm. nr. 686).

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles i forlængelse af mit spørgsmål nr. 472 af 14. februar 1978.

Det, der giver mig anledning til på ny at tage spørgsmålet op, er de udtalelser fra Danmarks Statistik, der er citeret i Information for den 7. april 1978, side 11, under rubrikken Debat, hvori bl. a. står: »Danmarks Statistik har hævdet, at CPR-numrene er en forudsætning for, at oplysningerne kan samkøres med oplysninger fra andre registre, og at de kan sammenkædes med følgende års indberetninger (bladet Kommunen den 16/3 78).« Netop samkøring er det, der gør borgerne utrygge, og som er et af de største spørgsmål i forslaget til registerlov.

Hvis man nøjes med de nævnte syv cifre – og det vil der rent teknisk intet være til hinder for rent edb-mæssigt – og går over til det system, kan man naturligvis også sammenligne med følgende år. Af statistiske grunde har man kun behov for alder og køn – og de im-

plicerede vil på den måde være helt anonyme.

Besvarelse (27/4 78):

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at nærværende spørgsmål er stillet »i forlængelse af spørgerens spørgsmål nr. 472 af 14. februar 1978«.

I min besvarelse af dette spørgsmål indgik Danmarks Statistiks redegørelse for nødvendigheden af at anvende personnummeret som identifikation i den planlagte bilstandslovstatistik, ligesom jeg kunne erklære mig enig med spørgeren i, at personoplysningerne opbevares i Danmarks Statistik på en mindst lige så betryggende måde som i kommunerne og Kommunedata I/S.

I tilknytning til denne redegørelse har jeg indhentet en fornyet udtalelse fra Danmarks Statistik, der vedlægges.

For så vidt spørgeren tillige har spurgt, om jeg vil indhente en tilsvarende udtalelse fra danske edb-eksperter, har jeg ikke ment at kunne imødekomme spørgeren. Angående selve det edb-tekniske mener jeg, at den danske ekspertise har været til stede i forbindelse med planlægningen af statistikken, og for så vidt angår vurderingen af, hvilken ordning der er »den menneskeligt eneste rigtige«, mener jeg ikke, at edb-eksperter skulle være specielt egnede til at vurdere dette spørgsmål, hvorved bemærkes, at fagets etik jo har kunnet påvirke planlægningen af statistikken gennem de edb-eksperter, der har deltaget heri.

Bilag

26. april 1978.

Udtalelse fra Danmarks Statistik i anledning af John Arentofts (FP) spørgsmål (nr. 686 af 19. april 1978) vedrørende brug af CPR-numre i bilstandslovstatistikken.

Den hidtidige statistik for de områder, der nu omfattes af bilstandsloven, er blevet kritiseret, bl. a. af socialreformkommissionen, for at være for ufuldstændig og ukoordineret. Statistikken gav ikke en sådan belysning af lovgivningens virkninger, at den på tilfredsstillende måde kunne imødekomme de centrale og lokale sociale myndigheders samt

[Indenrigsministeren]

regeringens og lovgivningsmagts behov for oplysninger i forbindelse med planlægning, budgetlægning og lovrevision.

I den arbejdsgruppe, der blev nedsat i 1975 med repræsentation for bl. a. de centrale sociale myndigheder og de kommunale organisationer for at forberede den fremtidige statistik vedrørende bistandsloven, var der derfor enighed om at basere det nye statistiksystem på indberetning af personorienterede klientoplysninger. Kun herigennem ville man kunne forøge statistikkens detaljeringsgrad samt sikre muligheden for en sådan variation i tabeloplysningernes indbyrdes kombination, at man kunne opfylde de forskellige statistikbrugeres ønsker.

Specielt fra kommunal side blev det i denne forbindelse krævet, at statistiksystemet blev tilrettelagt på en sådan måde, at det begrænsede kommunernes administrative indberetningsbyrde mest muligt. Det statistiksystem, der blev udarbejdet og godkendt af alle implicerede parter, blev derfor baseret på, at man undgik indberetning dels af oplysninger, der allerede fandtes registreret i andre EDB-systemer, og dels af oplysninger, der var uændrede i forhold til tidligere indberetninger.

Forudsætningen herfor er, at der anvendes en entydig og fælles identifikation for alle de oplysninger, der vedrører samme person. Det 10-cifrede CPR-nummer er indført for at opfylde netop disse krav, og da det i forvejen anvendes af kommunerne ved journalisering af bistandssager samt som identifikation i de centrale administrative personregistre, var det en forudsætning, at det fulde CPR-nummer indgik som led i kommunernes indberetninger.

CPR-nummerets anvendelse er således ikke begrænset til at give oplysning om køn og alder, men er samtidig det nødvendige statistiske hjælpemiddel til foruden overførsel af oplysninger fra andre kilder at sikre, at samme person kun tælles med én gang i tilfælde af dobbeltindberetninger, f. eks. i forbindelse med en klients mellemkommunale flytning, samt til at muliggøre, at man senere kan udarbejde statistik over, i hvilket omfang bistandsklienterne forbliver i systemet eller kun forbigående modtager hjælp.

Anvendelse af en teknik, der medfører en begrænsning af kommunernes indberetning til kun at omfatte 7 af CPR-nummerets 10

cifre, ville hindre en gennemførelse af det vedtagne statistiksystem, idet der ikke vil kunne sikres den tilstrækkelige entydighed i personidentifikationen.

Konsekvensen vil være, dels at man måtte udvide kommunernes indberetninger til også at omfatte andetsteds registrerede oplysninger, dels at statistikprogrammet må indskrænkes på væsentlige punkter i forhold til det planlagte med deraf følgende forringelser af mulighederne for den detaljerede belysning af bistandslovens virkninger, som har været ønsket af såvel centrale som lokale myndigheder.

De betydelige fordele, som følger af anvendelse af det fulde personnummer ved indberetninger til bistandslovsstatistikken, kan opnås uden risiko for, at oplysningerne under opbevaringen og behandlingen i Danmarks Statistik misbruges, og således også uden risiko for, at menneskelige hensyn over for de enkelte klienter tilsidesættes. Oplysningerne er undergivet Danmarks Statistiks diskretionspraksis. Denne indebærer dels, at oplysninger om de enkelte klienter ikke videregives til andre, hverken til private eller offentlige myndigheder, dels at oplysningerne under opbevaringen i Danmarks Statistik er undergivet en række sikkerhedsforanstaltninger.

I anledning af forespørgsler vedrørende bestemmelserne for opbevaring af fortrolige oplysninger i Danmarks Statistik er der den 29. marts 1978 tilstillet samtlige kommunalbestyrelser en speciel redegørelse vedrørende opbevaring af skemaer og oplysninger fra bistandslovsstatistikken. Foruden en orientering om de generelle sikkerhedsbestemmelser meddeles det i skrivelsen, at der for oplysninger, der indgår i bistandslovsstatistikken, gælder skærpede sikkerhedsbestemmelser.

Efter skemaoplysningernes overførsel til magnetbånd sker en destruktion af skemaerne eller tilbagesendelse til kommunerne, hvis dette ønskes, og så snart magnetbåndoplysningerne er kompletteret fra andre kilder, anonymiseres oplysningerne gennem såkaldt »kryptering« af personnumrene. Krypteringen indebærer, at oplysningerne senere kun kan henføres til bestemte personer ved hjælp af en speciel, hemmelig nøgle, som kun enkelte, særligt betroede personer har adgang til.

Til udenrigsministeren (19/4 78) af:

Ib Christensen (DR):

»Vil ministeren modsætte sig, at EF-Kommissionen indfører såkaldt antidumpingtold på import af cellulose?«

(Spm. nr. 687).

Begrundelse.

Der henvises til Ole Würtz' artikel i Berlingske Tidende for den 18. april 1978. Her advarer direktør Erik Persson fra De Forenede Papirfabrikker imod en sådan antidumpingtold og mener, at den blot vil føre til, at papiret dumpes i stedet for.

Da Danmark og i øvrigt alle EF-lande minus Frankrig er nettoimportører af cellulose, er det helt øjensynligt, at det ikke kan være i vor interesse, at der indføres en sådan antidumpingtold.

Det oplyses videre, at De Forenede Papirfabrikkers driftsresultat for sidste år viste et underskud på 24 mill. kr. Branchen vil blive yderligere belastet, hvis der gennem en antidumpingtold sættes en stopper for importen af billig cellulose.

Besvarelse (26/4 78):

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

EF-Kommissionen har fra sammenslutningen af franske papirmasseproducenter modtaget en antidumpingklage vedrørende papirmasse fra USA, Canada, Finland og Sverige.

Efter at have konsulteret medlemslandene i henhold til den normale fremgangsmåde for behandling af sådanne klager besluttede Kommissionen den 12. april 1978 at indlede en undersøgelsesprocedure for at få konstateret, hvorvidt der overhovedet foreligger dumping. Undersøgelsesproceduren, der foregår på rent objektivt grundlag i overensstemmelse med internationalt fastsatte regler, omfatter tillige spørgsmålet om importens skadevirkning, idet en antidumpingtold kun kan pålægges, når produktet er genstand for dumping og importen heraf forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet. Undersøgelsen indebærer samtidig, at de klart berørte parter høres, herunder såvel producenter som forbrugere.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af:

Forslag til lov om kursusvirksomhed m. v. ved seminarier, der uddanner lærere til folkeskolen.

(Lovforslag nr. L 136. Fremsat 15/12 77. Første behandling 17/1 78. Betænkning 27/4 78).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Helle Degn (S):

Socialdemokratiet vil gerne udtrykke tilfredshed med det grundige udvalgsarbejde, som dette lovforslag har været underkastet.

Der har været udtrykt betænkeligheder fra visse organisationers side ved at give andre end lærerstuderende mulighed for at benytte seminarierne. Vi deler ikke den betænkelighed og mener i betænkningen at have uddybet denne problemstilling på en tilfredsstillende måde ved at understrege, at undervisningen på seminarierne ikke ændrer indhold eller form, men at de, som søger kursustilbuddene, selv må vurdere, om de har tilstrækkelig interesse i undervisningstilbudene. Vi ønsker også med bemærkningerne i betænkningen at understrege, at der ikke herved etableres en alternativ studiestruktur i læreruddannelsen.

Den debat, som har været ude omkring, har efter min mening i en vis udstrækning kørt på nogle forkerte præmisser. Vi ønsker med dette forslag at opretholde dette bredt geografisk spredte uddannelses tilbud, som seminarieuddannelsen udgør, således at det brede fagspektrum, der hidtil har været repræsenteret på seminarierne, fastholdes.

En misforståelse, som bl. a. det konservative folkeparti gør sig skyldig i, er, at man eventuelt kunne bruge de omtalte undertimer ved seminarierne i forbindelse med særfor sorgens udlægning til folkeskolen. Det er for mig at se et skoleeksempel på, hvordan man hos sig selv og andre kan skabe forestillinger på et fejlagtigt grundlag. Det må gentages,